

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. listopadu 2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Kouřilové, Ph.D. a soudců Mgr. Aleše Rýznara a Mgr. Daniela Hřivňackého odvolání **obžalovaného Ing. Petera V.**, nar. xxx v xxx, bytem xxx, a odvolání **státního zástupce** podané v neprospěch **obžalovaného Martina S.**, nar. xxx v xxx, bytem xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2022, č.j. 30 T 9/2021-1688, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. se z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek částečně zrušuje, a to v celém výroku o trestu ohledně obžalovaného Martina S.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovaný

Martin S., nar. xxx v xxx, formálně hlášený bytem na adrese xxx, fakticky se zdržující na adrese xxx,

se odsuzuje

za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině pod body I., II. nezměněn,

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 2 písm. b), odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu obchodní korporace na dobu 6 (šesti) let.

Podle §§ 67 odst. 1, 68, odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 100 (sto) celých denních sazeb ve výši 500 (pět set) Kč, celkem 50 000 (padesát tisíc) Kč.

III. Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného Ing. Petera V. zamítá.

IV. V ostatních výrociích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2022, č.j. 30 T 9/2021-1688, byl **obžalovaný Ing. Peter V.** uznán vinným v bodě II. výroku o vině zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. **Obžalovaný Martin S.** byl uznán vinným v bodech I./1.-5.) a II. zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Tohoto zvlášť závažného zločinu se obžalovaní podle skutkových zjištění nalézacího soudu měli dopustit ve stručnosti tím, že obžalovaný Martin S. v rámci jednání popsáno pod **bodem I./1-5)** měl společně s již pravomocně odsouzeným Josefem Ch., který byl jediným jednatelem společnosti VINATICO s.r.o. v příznácních k DPH za zdaňovací období leden-květen 2014 neoprávněně uplatnit nárok na odpočet DPH z tuzemských plnění od plátce VIKTORIA TRADE, spol. s r.o., když do příznácní k DPH za tato zdaňovací období měli uvést neexistující přijatá zdanitelná plnění. Za účelem snížení daňového základu měli uvést nákupy betonářské oceli, přičemž tyto nákupy fakturami doloženy nebyly, ale byly vykázány pouze v podkladech k DPH, přičemž tímto jednáním byla zkrácena DPH v celkové výši 37 923 941 Kč. Obžalovaní Ing. Peter V., Martin S., společně s dalším pachatelem stíhaným samostatně, měli podle skutkových zjištění soudu nalézacího v **bodě II.** vytvořit účelový obchodní řetězec společností FeCom s.r.o.- VINATICO s.r.o. - AK Unit s.r.o., v rámci něhož měli vyhotovovat objednávky a účetní doklady o prodeji zboží (faktury a dodací listy), jimiž předstírali, že zboží bylo z jiného členského státu dodáno nikoli přímo společnosti AK Unit s.r.o., ale nastrčené společnosti VINATICO s.r.o., která ve skutečnosti nevyvíjela žádnou obchodní činnost a ani nebyla skutečným majitelem dodávaného zboží. Tato společnost následně řádně nepřiznávala a neodváděla DPH a zboží pouze fiktivně prodávala společnosti AK Unit s.r.o., přičemž každý z obžalovaných měl plnit v rámci takto vytvořeného účelového obchodního řetězce

- svou roli z pozice jednatelů společnosti, v případě obžalovaného Martina S. jako osoby, která byla zmocněna k zastupování této společnosti. Obžalovaní se tak měli společně podílet na zkrácení DPH za zdaňovací období červen 2014 ve výši 14 225 918 Kč.
- 2 Za popsané jednání byl **obžalovaný Ing. Peter V.** odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku mu byl uložen také trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu obchodní korporace na dobu 5 let. **Obžalovanému Martinu S.** byl uložen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 2 písm. b), odst. 5 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 let. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu obchodní korporace na dobu 6 let. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovanému současně ukládán i peněžitý trest ve výměře 100 celých denních sazeb ve výši 500 Kč, celkem 50 000 Kč.
 - 3 Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání **obžalovaný Ing. Peter V.**, a to proti všem jeho výrokům. V písemném odůvodnění podaného opravného prostředku odvolatel obecně namítl nesprávné právní závěry soudu prvního stupně, který převzal bez dalšího tvrzení obsažená v obžalobě. Nesprávně přitom vycházel z toho, že obžalovaní měli uzavřít dohodu o páčání trestné činnosti při současném rozdělení jednotlivých rolí a hierarchickém uspořádání skupiny. Soud nalézací se v popisu skutku sjednané dohody vyhnul tvrzením, že došlo ke konkludentnímu jednání. Odvolatel namítl, že pokud nebylo v řízení před soudem prvního stupně prokázáno, že byla učiněna dohoda mezi obžalovanými, týkající se jednání, které ve svém důsledku mělo vést ke zkrácení DPH, pak nebyla vyvrácena jeho obhajoba. Dále zpochybnil hodnocení soudu nalézacího týkající se věrohodnosti výpovědi spoluobžalovaného Martina S. Jestliže obžalovaný Martin S. jako spolupracující obviněný výslovně uvedl, že Ing. Peter V. „nemohl nevědět“, nelze z tohoto vyjádření dovodit vědomost odvolatele o skutečném účelu obchodní činnosti mezi, ve výroku popsanými, obchodními společnostmi. Zejména subjektivní stránka skutkové podstaty žalovaného zločinu pak podle odvolatele nebyla bez pochyb provedeným dokazováním prokázána. Martin S. nedovedl přesně uvést, z čeho vycházel jeho dojem, že odvolatel věděl o trestné činnosti. Přestože spoluobžalovaný Martin S. v rámci svých výpovědí zmínil vzájemné schůzky všech spoluobžalovaných, nesdělil konkrétně, o čem se na těchto schůzkách hovořilo, naopak konkretizoval, že jednal především se svědky Radkem B. a Ondřejem L. Obžalovaný Ing. Peter V. zopakoval svou obhajobu v tom směru, že obchodní činnost společnosti FeCom s.r.o. ve vztahu k České republice měl na starosti především svědek Radek B. Ten zneužil jeho důvěry a tyto skutečnosti potvrdil také svědek Jan P. Spoluobžalovaný Martin S. v této souvislosti doslova uvedl, že spoluobžalovaný Ing. Peter V. a Ing. Anton K. (trestní věc tohoto obžalovaného byla vyloučena ze společného řízení k samostatnému projednání) nepatřili k hlavním organizátorům. Odvolatel v závěru písemně odůvodněného odvolání rovněž nesouhlasil s hodnocením výpovědi svědkyně Mariany D. ze strany nalézacího soudu. Podle odvolatele naopak tato svědkyně vypověděla pravdu, když se zcela jasně a konkrétně vyjádřila k úloze a postavení svědka Radka B. ve společnosti FeCom s.r.o. Závěry nalézacího soudu odvolatel považuje za kusé a nepřezkoumatelné. Závěrem navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a aby byla věc vrácena soudu nalézacímu k dalšímu řízení.
 - 4 Proti tomuto rozsudku podal odvolání také **státní zástupce**, přičemž odvolání zaměřil proti výroku o trestu odnětí svobody v neprospěch obžalovaného Martina S. Z písemného odůvodnění podaného opravného prostředku vyplývá, že odvolatel se neztotožnil, v případě

tohoto obžalovaného, s uloženým trestem odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen. Poukázal na odůvodnění uloženého trestu obžalovanému Martinu S. pod bodem 89. napadeného rozsudku. Soud nalézací argumentoval v rámci úvah o druhu jakož i výše trestu odnětí svobody zejména polehčujícími okolnostmi, jimiž jsou doznání a nápomoc obžalovaného při objasňování trestné činnosti. Polehčující okolnosti zmínil přesto, že přijal prohlášení viny obžalovaného Martina S. a ponechal mu statut spolupracujícího obviněného. S ohledem na tyto skutečnosti pak soud nalézací prolomil dolní hranici zákonné trestní sazby aplikací ustanovení § 58 odst. 2 písm. b), odst. 5 tr. zákoníku. Doznání a součinnost při objasňování jsou pojmovými znaky spolupracujícího obviněného a nelze je tudíž „přičítat k dobru“, neboť dobrodiním soudu je v tomto případě prolomení dolní hranice zákonné trestní sazby. Naopak soudem byla pominuta přitěžující okolnost, a to trestní minulost obžalovaného Martina S. a také skutečnost, že byla způsobena větší škoda, která více než pětinasobně překročila hranici škody velké. Obžalovaný Martin S. byl rovněž jedním z hlavních iniciátorů trestné činnosti, jedním z „mozků“ skupiny a také tím, kdo z této trestné činnosti přijímal zásadní prospěch a dělil jej mezi další zúčastněné. Nelze pominout ani tu skutečnost, že do trestné činnosti vtáhnul „bílého koně“ Josefa Ch., který díky aktivitám obžalovaného Martina S. strávil podstatnou část důchodového věku ve výkonu trestu odnětí svobody. Ačkoli odvolatel připustil obecnou motivaci soudu a souhlasil s uložením trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby, považoval srovnání nyní projednávané trestní věci s trestní věcí již pravomocně odsouzeného Tomáše B. za nedůvodné. Odvolatel v rámci písemného odůvodnění sice zdůraznil potřebu motivovat pachatele ke spolupráci, nicméně ke každé trestní věci je nutné přistupovat zcela individuálně a spolupracující obviněné nelze obecně „trestat“ pouze podmíněnými tresty. V další části argumentace odvolatel připomněl, že obžalovaný Martin S. byl soudem nalézacím „potrestán“ podmíněným trestem, přestože svým jednáním způsobil škodu téměř čtyřikrát vyšší než jeho spolupachatelé, měl z trestné činnosti mnohem vyšší prospěch a trestnou činnost páchal mnohem déle a spáchal ji více útoky a při této činnosti využíval bílých koní. Byl navíc iniciátorem činnosti spoluobžalovaného Ing. Petera V. a samostatně trestně stíhaného Ing. Antona K. Za této situace pak logicky musí spoluobžalovaný Ing. Peter V. vnímat nepodmíněný trest odnětí svobody oproti podmíněnému trestu odnětí svobody, jež byl uložen obžalovanému Martinu S., za nespravedlivý. Závěrem navrhl, aby odvolací soud postupem podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody, který byl uložen obžalovanému Martinu S., a aby podle § 259 odst. 3 tr.ř. nově tomuto obžalovanému uložil nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 3 let a podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku aby tohoto obžalovaného pro účely výkonu trestu odnětí svobody zařadil do věznice s ostrahou.

- 5 V rámci veřejného zasedání *obhájce obžalovaného Ing. Petera V.* zopakoval podstatné námitky z již písemně odůvodněného opravného prostředku a učinil shodný závěrečný návrh. Zdůraznil, že nebylo provedeným dokazováním bez pochyb prokázáno, že by se obžalovaný Ing. Peter V. aktivně podílel na úmyslné trestné činnosti tak, jak je popsána ve výroku o vině napadeného rozsudku. V řízení nebyla prokázána vzájemná dohoda obžalovaných vytvořit účelový obchodní řetězec s cílem zkrácení DPH. V podrobnostech je pak možno odkázat na písemné odůvodnění podaného opravného prostředku tohoto odvolatele. *Obhájce obžalovaného Martina S.* k odvolání státního zástupce uvedl, že soud nalézací ve věci provedl rozsáhlé dokazování. Obžalovaný Martin S. od počátku trestního řízení usiloval, aby nyní projednávaná trestní věc byla spojena s hlavní trestní věcí vedenou u NCOZ, která je ve fázi přípravného řízení. Obžalovaný si je vědom, že bude stížen přímým výkonem trestu odnětí svobody, přesto od počátku s orgány činnými v trestním řízení účinně spolupracoval, když rozkryl především hlavní větev trestné činnosti, související s daňovými úniky. Za této situace je zcela namístě

příměr s trestní kauzou odsouzeného Tomáše B., jak učinil soud nalézací. Je zřejmé, že až po výpovědi obžalovaného Martina S. bylo započato s trestním stíháním dalších osob. Proto považuje uložený podmíněný trest odnětí svobody tomuto obžalovanému za přiměřený. Navrhl odvolání státního zástupce jako nedůvodné zamítnout. **Obžalovaný Ing. Peter V.** v rámci veřejného zasedání zopakoval, že nevěděl a nebyl srozuměn s účelem přepraveje zboží, nevěděl, že společnost VINATICO s.r.o. neplatí daně. Neměl povědomost o dohodách mezi ve výroku uvedenými společnostmi a nikdy žádné peněžní prostředky v souvislosti s trestnou činností nepřijal. S obžalovaným Martinem S. se nepotkával, ani nekomunikoval, neboť primárně jednal se svědkem Radkem B. Obžalovaný tedy zopakoval podstatu své obhajoby, kterou uplatnil již v řízení před soudem nalézacím. **Obžalovaný Martin S.** zopakoval, že ve vztahu k jeho osobě probíhá od roku 2017 další trestní řízení před NCOZ Ostrava, které dozoruje Vrchní státní zastupitelství v Olomouci. Jde o trestní řízení proti 9 lidem a v případě, že bude uznán vinným, je ohrožen trestní sazbou v rozmezí od 9 do 13 let trestu odnětí svobody. V nyní projednávané trestní věci spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení od počátku, ke svému jednání se doznal a domnívá se, že i k těmto skutečnostem by mělo být přihlédnuto. **Státní zástupce** u veřejného zasedání odkázal na argumentaci, jež byla uplatněna v písemném odůvodnění podaného opravného prostředku, s touto se ztotožnil a učinil rovněž shodný závěrečný návrh.

6. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu ve smyslu § 252 tr.ř. Bylo zjištěno, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. a), písm. b) tr.ř. a v zákonných lhůtách vyjádřených § 248 tr.ř. Obsahově opravné prostředky splnily také zákonné podmínky dané ustanovením § 249 odst. 1, odst. 2 tr.ř. Odvolací soud tedy neshledal důvody pro rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí podaných odvolání podle § 253 tr.ř.
7. Vrchní soud v Olomouci na podkladě podaných odvolání jak obžalovaného Ing. Petera V., tak státního zástupce ve veřejném zasedání podle § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost napadených výroků. Současně byl odvolací soud limitován v rámci přezkumu ustanovením § 254 odst. 2 tr.ř.
8. V této části odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu je nutno připomenout, že napadeným rozsudkem byli uznáni vinnými obžalovaní Ing. Peter V., Martin S. a také **obžalovaný Ing. Anton K.** Posledně jmenovaný si rovněž v nyní projednávané trestní věci v zákonné lhůtě podal opravný prostředek, a to do všech výroků napadeného rozsudku. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 11. 2022, č.j. 4 To 47/2022-1779, byla podle § 23 odst. 1 tr.ř. ze společného řízení vyloučena k samostatnému projednání trestní věc obžalovaného Ing. Antona K. a bude nadále vedena u Vrchního soudu v Olomouci pod sp.zn. 4 To 55/2022. Důvodem tohoto postupu byla žádost obžalovaného Ing. Antona K., resp. jeho obhájce, o odročení veřejného zasedání s ohledem na kolizi obhájce s dříve nařízeným jednáním u Okresního soudu v Bratislavě ve Slovenské republice, vedené pod sp.zn. 23 CB 197/2010. Dále usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 11. 2022, sp.zn. 4 To 55/2022, bylo rozhodnuto podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. tak, že z podnětu odvolání obžalovaného Ing. Antona K. byl napadený rozsudek ohledně tohoto obžalovaného zrušen v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 1 tr.ř. byla věc ve zrušené části vrácena soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí. Důvodem tohoto rozhodnutí bylo zjištění procesního pochybení, spočívajícího ve skutečnosti, že obžalovaný nebyl v řízení před soudem zastoupen advokátem ve smyslu § 35 odst. 1 tr.ř., ale samostatným evropským advokátem JUDr. Alexandrem Kasatkinem, LL.M., který je takto zapsán v ČAK podle § 351 zákona č. 85/1996 o advokacii ve znění pozdějších předpisů. V takovém případě

v samotném řízení před soudem musí podle § 35p odst. 2 téhož zákona evropský advokát ustanovit konzultanta, což se nestalo. V důsledku uvedeného procesního pochybení tedy nebyl obžalovaný Ing. Anton K. v řízení před soudem přílehavě právně zastoupen a bylo tak porušeno jeho právo na obhajobu. V podrobnostech je možno odkázat na příslušné usnesení odvolacího soudu ve věci sp.zn. 4 To 55/2022.

9. Naopak ve vztahu k obžalovaným Ing. Peteru V. a Martinu S. nezjistil soud odvolací v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, porušení předpisů práva procesního. V řízení, předcházejícím vyhlášení napadeného rozsudku, nebylo zjištěno podstatných vad, které by mohly mít vliv na kvalitu skutkových zjištění a následně i na užití zákonných ustanovení práva hmotného. Rovněž dokazování před soudem prvního stupně bylo provedeno při plném respektování zásad ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Z uvedených důvodů pak nebylo nutné ve vztahu k těmto obžalovaným aplikovat ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.
10. Dále je nutno připomenout, že prvořadým úkolem soudu prvního stupně je především zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. V nyní konkrétně projednávané trestní věci, týkající se obžalovaných Ing. Petera V. a Martina S., soud prvního stupně dostal své povinnosti, vyplývající z § 2 odst. 5 tr.ř. Ve vztahu k těmto obžalovaným rozsah dokazování provedený Krajským soudem v Ostravě je nutno pokládat za zcela dostačující a splňující požadavky daného zákonného ustanovení. Současně odvolací soud nezjistil, že by provedené dokazování nedostačovalo k učinění objektivních a přílehavých závěrů o vině obžalovaných, popřípadě že by bylo vedeno jednostranně. Hodnocení provedených důkazů soudem nalézacím bylo tedy provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. Rovněž je nutno připomenout, že do vlastní hodnotící činnosti soudu prvního stupně může odvolací soud zasahovat jen v těch případech, kdy toto hodnocení nesplňuje požadavky § 2 odst. 6 tr.ř. Nadřízený soud tedy může vytknout soudu nalézacímu např. nelogičnost jeho hodnocení, nepřihlídnutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí důkazů či zkreslení jejich obsahu. Nemůže však žádným způsobem zavazovat soud prvního stupně, jak má ten či onen důkaz hodnotit. To ostatně vyplývá i z omezení, která zákon stanoví pro odlišně vyznívající rozhodnutí soudu druhého stupně, ten je podle § 259 odst. 3 tr.ř. oprávněn „odchýlit se“ od skutkového zjištění soudu prvního stupně pouze tehdy, jestliže v odvolacím řízení provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy již provedené v hlavním líčení nebo provedl důkazy, které nebyly v hlavním líčení provedeny. Rovněž odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k těmto obžalovaným zcela odpovídá požadavkům, vyplývajícím z § 125 odst. 1 tr.ř. S ohledem na shora uvedené pak soud odvolací konstatuje, že skutková zjištění tak, jak je učinil soud nalézací, jsou logická, přílehavá a především plně odpovídající výsledkům provedeného dokazování.
11. Odvolací soud rovněž připomíná, že soud prvního stupně ve vztahu k **obžalovanému Martinu S.** procesním usnesením ze dne 11. 4. 2022 učiněným podle § 206c odst. 4 tr.ř. přijal prohlášení viny tohoto obžalovaného v plném rozsahu obžalob, vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 30 T 9/2021, včetně původní trestní věci, sp.zn. 30 T 11/2022, spojené do nyní projednávané trestní věci (jde o jednání popsané pod bodem I./1.-5.). Ve vztahu k tomuto jednání soud upustil od dokazování. Naproti tomu ve vztahu k jednání, jež je popsáno pod bodem II. výroku o vině napadeného rozsudku, soud nalézací obžalovaného Martina S. procesně vyslechl. Svůj procesní postup Krajský soud v Ostravě zdůvodnil především pod bodem 8. napadeného rozsudku. V užitém procesním postupu soudu nalézacího odvolací soud neshledal žádných vad, když bylo postupováno v souladu se všemi zákonnými kritérii, vyplývajícími z § 206a odst. 1 tr.ř. s § 206c tr.ř., případně i s § 314q odst. 3 tr.ř. Již ze shora uvedeného je zřejmé, že obžalovaný Martin S. protiprávní jednání zcela doznal a svými výpověďmi usvědčil také

spoluobžalovaného Ing. Petera V. Současně je nutno uvést, že obžalovaný Martin S. obdobný a neměnný postoj zaujal již v přípravném řízení, kdy v rámci prvního procesně použitelného výsledku ze dne 18. 3. 2021 (viz. čl. 197-203, sv. 1 spisu) požádal o udělení statusu spolupracujícího obviněného podle § 178a odst. 2 tr.ř. Odvolací soud uvedené skutečnosti připomněl především s ohledem na námitku odvolatele Ing. Petera V., směřující proti závěrům soudu nalézacího, týkající se věrohodnosti výpovědi spoluobžalovaného Martina S. Uvedené argumentaci v této části odvolací soud nepřisvědčil, neboť výpověď spoluobžalovaného Martina S. není skutečně jediným usvědčujícím důkazem. Soud prvního stupně měl k dispozici i důkazy další, které pečlivě vyhodnotil jak jednotlivě, tak ve všech vzájemných souvislostech. V tomto směru dospěl k příslušným skutkovým zjištěním a tomu odpovídající právní kvalifikaci. Námitky obžalovaného odvolatele Ing. Petera V., směřující do výroku o vině napadeného rozsudku, jsou toliko opakováním jeho obhajoby z řízení před soudem prvního stupně. Touto obhajobou se soud nalézací zabýval velmi podrobně, především ve své hodnotící pasáži v bodech 59. a 63. odůvodnění napadeného rozsudku.

- 12 Pokud jde konkrétně o **námitku nevěrohodnosti** výpovědi spoluobžalovaného Martina S., tato nebyla odvolacím soudem shledána důvodnou. Ve stručnosti je možno připomenout, že spoluobžalovaný Martin S. vypovídal shodně jak v přípravném řízení, tak v rámci hlavního líčení. Zejména potvrdil, že obchodní společnost VINATICO s.r.o. byla založena výhradně a pouze za účelem tzv. „daňové optimalizace“. Jednatel této společnosti byl v jiné trestní věci pravomocně odsouzený Josef Ch. (jednání popsáné pod bodem I./1.-5. výroku o vině napadeného rozsudku) a jak uvedl obžalovaný Martin S., fakticky tuto společnost řídil on na základě plné moci. Josef Ch. věděl pouze to, co jej on nechal vědět. Obžalovaný Martin S. se následně vyjádřil ke spolupráci s obžalovaným Ing. Peterem V. a samostatně trestně stíhaným Ing. Antonem K. Uvedl, že je seznámil Jan P., který byl členem „organizace“, která fungovala od roku 2009 do roku 2018 a která se zaměřovala na optimalizaci daňové agendy. Uvedl, že společnost VINATICO s.r.o. nakupovala a následně prodávala katodovou měď a zinek, který nakupovala převážně u srbského výrobce RTB Bor prostřednictvím společnosti FeCom s.r.o. Následně společnost VINATICO s.r.o. zboží prodala slovenské korporaci AK Unit s.r.o. Podle výpovědi obžalovaného Martina S. „*finťa*“ spočívala v tom, že společnost AK Unit s.r.o. byla registrována jako plátce DPH v České republice a tudíž fakturace probíhala s DPH, společnost VINATICO s.r.o. již samotné DPH neodvedla, resp. odvedla její zlomek a zbytek finančních prostředků systematicky vyváděla. Rozdíl na dani byl rozdělován mezi společnostmi VINATICO s.r.o., AK Unit s.r.o. a FeCom s.r.o. Obchodní společnost VINATICO s.r.o. měla postavení tzv. „*buffera*“ neboli nárazníku a za sebou měla navázané další společnosti. V nyní projednávané trestní věci popsáný model selhal jenom proto, že nového jednatele společnosti VINATICO s.r.o. Marka Ch. mezitím umístili do výkonu trestu. Pokud jde o komunikaci se spoluobžalovaným Ing. Peterem V. a samostatně trestně stíhaným Ing. Antonem K., tuto zajišťoval buď svědek Ondřej L. nebo on sám, a to nejčastěji po dohodě se svědkem Radkem B. Z výpovědi obžalovaného Martina S. rovněž vyplynulo, že „*podle jeho názoru*“ spoluobžalování, tedy i obžalovaný Ing. Peter V., věděli, že z předmětných obchodů nejsou odváděny daně. Pokud odvolatel v námitkách opravného prostředku poukázal na uvedené neurčité vyjádření obžalovaného Martina S. s tím, že jde toliko o jeho ničím nepodložený názor, již pominul následující navazující část jeho výpovědi. V této souvislosti totiž obžalovaný Martin S. uvedl, že *cena prodávané mědi byla určována podle burzovní ceny, v několika případech i podle německé komoditní burzy. Cena byla vždy fixována ke určitému datu a byla obvykle o něco vyšší než burzovní cena, v řádu několika procent. Podle jeho názoru je zřejmé, že bez „daňové optimalizace“ se na tom obchodně prakticky nic vydělat nedalo.* Současně obžalovaný Martin S. vyloučil, že by společnost VINATICO s.r.o. byla schopna uhradit svou daňovou povinnost

na DPH z platby, kterou ji poskytla společnost AK Unit s.r.o. Ve velké většině případů totiž obdržela společnost VINATICO s.r.o. pouze rozdíl vykazovaný většinou jako marže nebo zisk v řádu stovek EUR na jednom kamionu. I pokud by společnost VINATICO s.r.o. chtěla dostát své daňové povinnosti reálně, nikdy nedisponovala finančními prostředky v potřebném objemu. Ke konkrétnímu dotazu, zda se setkal se spoluobžalovanými Ing. Peterem V. a samostatně trestně stíhaným Ing. Antonem K. uvedl, že se *za účasti Ondřeje L. společně setkali jedenkrát v Brně a jednali o dalším pokračování obchodů*. V rámci své výpovědi u hlavního líčení pak obžalovaný Martin S. doplnil, že spoluobžalovaní Ing. Peter V. a samostatně trestně stíhaný Ing. Anton K. „*nemohli nevědět o daňovém úniku s ohledem na konstrukci obchodních případů*“. Zopakoval, že oba spoluobžalované zná osobně, nicméně je pravdou, že se nevidali pravidelně, neboť konkrétní obchody zprostředkovávali jiní lidé, v rané fázi svědek Jan P., posléze svědek Ondřej L. a ve vztahu k obžalovanému Ing. Peteru V. to byl také svědek Radek B. Pokud v přípravném řízení před policejním orgánem dne 18. 3. 2021 obžalovaný Martin S. uvedl, že spoluobžalovaní věděli o daňovém úniku, byl v rámci hlavního líčení opětovně dotázán, na základě čeho vyslovil své přesvědčení o vědomosti ostatních spoluobžalovaných o skutečném účelu přepravech měděných katod a zinku, uvedl, že *několikrát o tom hovořili při schůzkách, při kterých se osobně potkali*. Obžalovaný Martin S. tedy ve svých výpovědích, a to jak v přípravném řízení, tak v rámci hlavního líčení potvrdil vědomé a cílené vytvoření účelového obchodního řetězce společnosti FeCom s.r.o. - VINATICO s.r.o. - AK Unit s.r.o., v rámci něhož byly vyhotovovány objednávky a účetní doklady o prodeji zboží, kterými předstírali, že zboží bylo z jiného členského státu dodáno nikoli přímo společnosti AK Unit s.r.o., ale nastrčené společnosti VINATICO s.r.o., která ve skutečnosti nevyvíjela žádnou obchodní činnost a ani nebyla skutečným majitelem dodávaného zboží. Společnost VINATICO s.r.o. také podle výpovědi obžalovaného Martina S. řádně nepřiznávala a neodváděla DPH a zboží pouze fiktivně prodávala společnosti AK Unit s.r.o. Obžalovaný Martin S. uvedl, že i pokud by společnost VINATICO s.r.o. měla v úmyslu plnit daňovou povinnost, nikdy nedisponovala finančními prostředky v potřebném objemu. Rovněž tak i podle odvolacího soudu konkretizoval účast ostatních spoluobžalovaných na, ve výroku o vině popsaném, protiprávním jednání, a proto je možno v podrobnostech odkázat především na body 12.-14. odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud ve stručnosti připomněl podstatné části výpovědi obžalovaného Martina S., především s ohledem na námitku odvolatele Ing. Petera V., týkající se hodnocení věrohodnosti tohoto spoluobžalovaného. Rovněž odvolací soud v rámci přezkumné činnosti napadeného rozsudku věnoval uvedené námitce odvolatele Ing. Petera V. dostatečnou pozornost. Je přitom možné přisvědčit závěrům soudu prvního stupně v tom, že výpověď obžalovaného Martina S. skutečně není osamocena, naopak je podporována dalšími provedenými důkazy, které na jeho výpověď logicky navazují, doplňují ji a především tuto výpověď objektivizují.

- 13 V neprospěch obžalovaného Ing. Petera V. vypovídal především *svědek Jan P.*, jehož výpověď je konkretizována pod bodem 36. odůvodnění napadeného rozsudku. Svědek potvrdil, že se nejdříve seznámil s obžalovaným Martinem S., posléze s Ing. Antonem K. a nakonec s Ing. Peterem V., kterého znal prostřednictvím Ondřeje L. K osobě svědka Radka B. mu Ing. Peter V. sdělil, že tento má veškeré pravomoci vystupovat za společnost FeCom s.r.o., přičemž důvodem byla B. lepší dosažitelnost a komunikativnost. Nicméně obžalovaný Ing. Peter V. přijížděl jednou za čtrnáct dní či jedenkrát za měsíc. Je pravdou, že Radek B. byl ve společnosti FeCom s.r.o. velmi aktivní, domlouval dovoz materiálu např. ze Srbska, Polska apod. a měl rozsáhlé kontakty. Podle názoru svědka Jana P. však obžalovaný Ing. Peter V. věděl vše podstatné o obchodech, snad pouze ve dvou případech zaznamenal nějaké překvapení z objemovosti určitého druhu materiálu. Ve vztahu k Radkovi B. nezazněla žádná

výtka. Svědkovi je známo, že společnost FeCom s.r.o. obchodovala s měděnými katodami a se zinkem a od této společnosti odebírala kovový materiál společnost VIKTORIA TRADE, spol. s r.o., popřípadě ZE-KOV Metal, s.r.o. O obchodním partnerství mezi společnostmi FeCom s.r.o. a AK Unit s.r.o. ví pouze z obecného hlediska, kdy je mu známo, že odběratelem měděných katod a zinku od společnosti FeCom s.r.o. byla společnost VINATICO s.r.o., kterou řídil právě obžalovaný Martin S. Vyjádřil své přesvědčení, že všichni tři obžalovaní, tedy v nyní projednávané trestní věci Martin S., Ing. Peter V. a samostatně trestně stíhaný Ing. Anton K., se určitě znali a znají. Potvrdil, že byl přítomen v roce 2012 nebo 2013 společnému jednání všech tří obžalovaných, přičemž prostředníkem byl právě Ondřej L. Současně připustil možnost předávání nějaké finanční hotovosti obžalovanému Martinu S. z obchodů s mědí a zinkem, bylo to však v souvislosti s úhradou faktur. Odvolatel obžalovaný Ing. Peter V. v námitkách podaného odvolání zopakoval svoji obhajobu a rozhodně popřel společné setkání všech tří obžalovaných. Uvedl, že ostatní spoluobžalované nezná, jednal toliko se svědkem Radkem B. a zcela rozhodně popřel jakoukoli předchozí dohodu či rozdělení úloh v rámci obchodního řetězce společností FeCom s.r.o. - VINATICO s.r.o. - AK Unit s.r.o. Pokud jde o obchodování s měděnými katodami a zinkem, podle odvolatele se nejednalo o fiktivní obchody, když jeho společnost obchodovala se společností VINATICO s.r.o. a o další osud zboží se již dále nezajímal. Pokud společnost AK Unit s.r.o. fakticky hradila za zboží přímo společnosti FeCom s.r.o., když byl jednatelem této společnosti, pak tuto úhradu považoval za plnění třetí osoby, což je běžnou praxí. Odvolatel popřel vědomost o úmyslu krátiť DPH. Takto uplatněnou obhajobu odvolatele Ing. Petera V. však nepotvrdila jak výpověď obžalovaného Martina S., tak výpověď svědka Jana P. Oba naopak potvrdili vzájemné setkání všech tří obžalovaných, a to již v letech 2012 či 2013, tedy ještě před nyní projednávanou trestnou činností. Navíc svědek Jan P. na svém stanovisku setrval rovněž v rámci soudem provedené konfrontace. Na základě shora připomenutého je pak možné přisvědčit závěrům soudu prvního stupně, jak jsou rozvedeny pod bodem 36. odůvodnění napadeného rozsudku (str. 40). Soud nalézací důvodně vyhodnotil výpověď svědka Jana P. jako věrohodnou. Svůj závěr opřel mj. i o zcela konkrétní části výpovědi svědka Jana P., neboť tento již v přípravném řízení podrobně popsal osoby jak obžalovaných, tak svědků Josefa Ch., Ondřeje L. a Radka B., jakož i jejich činnost v rámci obchodních společností s těmito jmény spojenými. Svědek tyto osoby dobře znal, byl schopen se k jejich roli v rámci obchodní činnosti uvedených společností vyjádřit, včetně podrobností, např. kde v uvedenou dobu bydlel svědek Radek B. V rámci hlavního líčení pak konkretizoval i místo společného setkání všech tří obžalovaných v nyní projednávané trestní věci (viz. č.l. 1639-1643, sv. 6 spisu). Soud nalézací dospěl k závěru, že výpověď svědka Jana P. je v podstatných rysech souladná s výpovědí obžalovaného Martina S. a tomuto závěru lze zcela přisvědčit. Rovněž ze shora odvolacím soudem připomenutých podstatných skutečností, vyplývajících z výpovědi tohoto svědka, je zřejmé, že byl velmi podrobně obeznámen s obchodní činností společností FeCom s.r.o., VINATICO s.r.o. a AK Unit s.r.o., když vypovídal mimo jiné i o osobách účetních těchto společností a v neposlední řadě podrobně popsal i „podnikatelské aktivity“ svědků Ondřeje L. a Radka B.

- 14 Nepřímo v neprospěch obžalovaného Ing. Petera V. vypovídal také **svědek Ladislav B.** (viz. bod 30. odůvodnění napadeného rozsudku). Z jeho výpovědi vyplynulo, že byl jediným jednatelem a společníkem společnosti LHD Service, s.r.o., která se zabývala autodopravou. V roce 2014 zajišťoval přepravu mědi pro společnost FeCom s.r.o. a rovněž pro společnost VINATICO s.r.o. Zboží bylo nakládáno v Bratislavě, přičemž přepravu objednávala telefonicky firma FeCom s.r.o. Nejčastěji bylo zboží přepravováno do Městce Králové, kde měla sídlo společnost ZE-KOV, s.r.o. Obžalované Ing. Petera V. a Martina S. znal z telefonických kontaktů, naopak osoba svědka Radka B. mu nic neříkala.

Pokud jde o doklady CMR k přepravě tohoto zboží, svědek uvedl, že tyto doklady dostaly otisky razítka společnosti VINATICO s.r.o., přičemž náklady, související s přepravou zboží, platila společnost FeCom s.r.o. Přestože tedy obžalovaný Ing. Peter V. v rámci své obhajoby uváděl, že veškeré obchodní aktivity, směřující do České republiky, měl na starosti právě svědek Radek B. a o jeho aktivitách neměl žádnou povědomost, pak z výpovědi tohoto svědka vyplývá opak. Soud nalézací zcela přílehavě hodnotil výpověď tohoto svědka především pod bodem 31. odůvodnění napadeného rozsudku, když neměl důvod jeho výpověď jakkoli zpochybnit. Svědek nebyl zapojen do konkrétních obchodních aktivit spojených s přeprodejem kovového materiálu tak, jak je popsáno ve výroku o vině napadeného rozsudku. Jeho společnost prováděla pouze přepravu předmětného materiálu. Přitom svědek zcela vyvrátil obhajobu obžalovaného Ing. Petera V., že obchodní případy v České republice měl na starosti výhradně Radek B. Toho však svědek v rámci dohod o přepravách materiálu vůbec nezaregistroval. Rovněž tak soud nalézací věnoval pozornost i absenci vysvětlení svědka, jak se na CMR doklady dostaly otisky razítek společnosti VINATICO s.r.o. Svědek rovněž připustil, že zná všechny tři obžalované, včetně obžalovaného Martina S., ačkoli, jak vyplývá z jeho výpovědi, prováděl přepravu pro společnost FeCom s.r.o. a zboží bylo přepravováno do sídla společnosti ZE-KOV, s.r.o., tedy koncového odběratele společnosti AK Unit s.r.o. Se shora odvolacím soudem připomenutými důkazy pak úzce souvisí i odvolatelem namítaná **subjektivní stránka** skutkové podstaty žalovaného zločinu. Z výpovědi svědků je totiž zřejmá provázanost jednání obžalovaných, neboť bez vzájemné dohody by i podle soudu odvolacího nebylo možné předmětné obchody s kovovým materiálem vůbec realizovat. V této části je pak možné přisvědčit závěru soudu prvního stupně, jak je rozveden pod bodem 23. odůvodnění napadeného rozsudku. Ačkoli vzájemnou dohodu, týkající se účelově vytvořeného řetězce firem s faktickým cílem „daňové optimalizace – znamenající faktické zkrácení DPH“, odvolatel obžalovaný Ing. Peter V. popřel, z provedených důkazů lze bez pochyb dovodit, že s ohledem na okolnosti vlastních dodávek a jejich objem, přepravu a následné toky finančních prostředků, jednatelé jmenovaných společností museli vědět o skutečném účelu uvedeného přeprodeje kovového materiálu.

- 15 Závěry soudu nalézacího jsou podporovány nejen shora připomenutými výpověďmi jak obžalovaného Martina S., který se k trestné činnosti již od přípravného řízení plně doznal a svědků Jana P. a Ladislava B., ale jsou podporovány rovněž zcela objektivním **souhrnem listinných a písemných dokladů spisového materiálu**. Především pod bodem 42. odůvodnění napadeného rozsudku soud nalézací zmínil zprávu o daňové kontrole, která byla provedena podle § 88 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu a týkala se zdaňovacího období červen 2014 u daňového subjektu společnosti AK Unit s.r.o., se sídlem Tomášikova 50/B, Bratislava, kterou realizoval specializovaný Finanční úřad, Odbor výkonu daní II., Územní pracoviště v Ostravě. V průběhu daňové kontroly bylo zjištěno, že daňový subjekt, tedy společnost AK Unit s.r.o. v ověřovaném zdaňovacím období červen 2014 nakupovala zboží měděné katody a zinek od tuzemského dodavatele, a to společnosti VINATICO s.r.o. Zboží bylo následně prodáváno ve prospěch tuzemských odběratelů společností ZE-KOV Metal, BE Group CZ, ZE-KOV Metal CANARIA. Dále z předložených faktur přijatých od společnosti VINATICO s.r.o. za nákup měděných katod a zinku je patrné, že úhrada každé jednotlivé fakturované částky měla být a byla daňovým subjektem, tedy společností AK Unit s.r.o., provedena podle požadavku společnosti VINATICO s.r.o. ve dvou splátkách. Podstatné je rovněž podle odvolacího soudu zjištění, že *první vyšší finanční částka* byla zasílána daňovým subjektem, tedy společností AK Unit s.r.o., na účet společnosti FeCom s.r.o. s konkrétním variabilním symbolem, který však nebyl totožný s číslem vystavené faktury společností VINATICO s.r.o. *Druhá minimální finanční částka* byla zasílána daňovým subjektem společností AK Unit s.r.o. na účet společnosti VINATICO s.r.o. Z uvedeného i podle odvolacího soudu logicky vyplývá, že ačkoli

společnost VINATICO s.r.o. obchodovala se zinkem a měděnými katodami, kdy dodavatelem zboží byla společnost FeCom s.r.o. a jediným odběratelem společnost AK Unit s.r.o., pak povinnost placení jednotlivých faktur za zboží od dodavatele (FeCom s.r.o.) převáděla společnost VINATICO s.r.o. na svého odběratele (AK Unit s.r.o.), a to pokyny uváděnými na jednotlivě vystavených fakturách, kterými byly bankovní účty společnosti FeCom s.r.o., kdy částky odpovídaly jednotlivým fakturovaným částkám společnosti FeCom s.r.o. pro odběratele VINATICO s.r.o. Soud nalézací pak vyzdvihl především zjištění správce daně, který porovnal výši DPH jednotlivých faktur s úhradami zasílanými na účet dodavatele a zjistil, že výše plateb zasílaná daňovým subjektem, tedy společností AK Unit s.r.o., na účet dodavatele VINATICO s.r.o. nemohla u tohoto dodavatele pokrýt odvody DPH do státního rozpočtu z plnění uskutečněných pro AK Unit s.r.o. Odvolací soud připomněl tyto podstatné, byť dílčí, závěry, vyplývající z provedených listinných důkazů, které ve spojení s dalšími listinnými důkazy, které soud nalézací podrobněji rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku pod body 53.-58., 60.-62., jakož i 64.-65., i podle odvolacího soudu umožňují učinit bez pochyb závěr, že rovněž obžalovaný Ing. Peter V. z pozice jednatele společnosti FeCom s.r.o. jednal od počátku vědomě, s cílem vytvořit účelový obchodní řetězec společností FeCom s.r.o., VINATICO s.r.o. a AK Unit s.r.o. s cílem zkrátit DPH za zdaňovací období červen 2014. Tomuto závěru soud odvolací přisvědčil, neboť z již shora připomenutých listin zcela jednoznačně vyplývá, že *bez aktivní účasti* jednatele společnosti FeCom s.r.o. či osoby fakticky jednající na základě plné moci za společnost VINATICO s.r.o., popřípadě koncového odběratele, by nebylo možné ve výroku o vině popsanou obchodní činnost vůbec realizovat.

- 16 Soud prvního stupně velmi **precizně pod bodem 63. odůvodnění** napadeného rozsudku vyzdvihl a poukázal na nelogičnosti, iracionality či konkrétní skutečnosti, které potvrzují daňový podvod. Především z listinných a písemných dokladů, konkrétně z **faktur** vystavených společností VINATICO s.r.o. jako dodavatelem pro odběratelskou společnost AK Unit s.r.o., vyplývá, že odběrateli bylo prodáváno zboží jako měděné katody a zinek hluboko pod jeho nákupní cenou. Z doložených faktur je naprosto zřejmé, že za zboží bylo placeno přímo slovenskému dodavateli na jeho bankovní účet vedený u slovenské banky. Společnost VINATICO s.r.o. vznesla požadavek na úhradu částky pohybující se kolem 700-800 EUR z každé faktury, tedy z každého kamionu, ačkoli správci daně bylo tvrzeno, že společnost FeCom s.r.o. prodává předmětný kovový materiál společnosti VINATICO s.r.o. a tato následně uvedený materiál prodává odběrateli společnosti AK Unit s.r.o. Z listinných a písemných dokladů spisového materiálu vyplynulo, že šlo o přeprodej přes společnost VINATICO s.r.o. toliko fiktivní. Fakticky tato společnost byla vyřazena z peněžních toků a nebyla schopna hradit DPH ve výši uvedené na fakturách. Z údajů na fakturách a výpisů z **bankovních účtů** je zjevné, že základní a nejvyšší částka byla hrazena společností AK Unit s.r.o. přímo společnosti FeCom s.r.o. na slovenský účet. Přitom faktury vystavené obchodní společností VINATICO s.r.o. odběrateli AK Unit s.r.o. co do objemu zboží byly zcela shodné s fakturami, které pro společnost VINATICO s.r.o. jako odběratele vystavila společnost FeCom s.r.o. jako dodavatel. Tyto skutečnosti zcela jednoznačně a bez jakýchkoli pochyb vyplývají především z provedených listin, vztahujících se k bankovním informacím k předmětným obchodním společnostem, jak je blíže rozvedeno pod bodem 64. odůvodnění napadeného rozsudku. Je tedy zcela zjevné, že společnost VINATICO s.r.o. plnila toliko postavení „nárazníkové společnosti“, jak ostatně o této situaci vypovídal obžalovaný Martin S. Lze tedy skutečně dospět k závěru, že obchodní společnost VINATICO s.r.o. v měsíci červnu 2014 toliko fiktivně pořídila zboží měděné katody a zinek od dodavatele z jiného členského státu Evropské unie slovenské společnosti FeCom s.r.o. za ceny bez DPH na vstupu a následně tato obchodní společnost pořizované zboží fiktivně prodala pod nákupní cenou obchodní společnosti AK Unit s.r.o. Obžalovaný Ing. Peter V. o těchto skutečnostech z pozice jednatele dodavatele tohoto materiálu nepochybně věděl, když bylo

prokázáno, že ostatní spoluobžalované před realizací předmětných obchodů znal a s těmito se osobně setkal. Dále bylo prokázáno, že zboží bylo fakticky dopravováno koncovým odběratelům společnosti AK Unit s.r.o., když s dopravní společností komunikoval a jednal také tento obžalovaný. Dále bylo prokázáno, že platby za dodané zboží byly hrazeny nikoli přes účet společnosti VINATICO s.r.o., ale opět přímou cestou společnosti AK Unit s.r.o. na účty společnosti FeCom s.r.o. Toliko nepatrná část (provize) finančních prostředků byla zasílána na bankovní účet nárazníkové společnosti VINATICO s.r.o. Rovněž z takto připomenutých závěrů vyplývá, že bez vzájemné součinnosti a předchozí dohody či vyjasnění rolí v účelově vytvořeném obchodním řetězci by nebylo možné fakticky trestnou činnost, směřující k obohacení v souvislosti se zkrácením daně, vůbec realizovat. S ohledem na shora uvedené pak odvolací soud nepřisvědčil námitkám odvolatele obžalovaného Ing. Petera V., které směřovaly proti výroku o vině napadeného rozsudku. Odvolací soud považuje skutková zjištění soudu nalézacího za zcela příléhavá, logická a odpovídající výsledkům provedeného dokazování. Proto je možno v této části v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

17. Rovněž soudem prvního stupně užitá **právní kvalifikace** jednání obžalovaných Martina S. a Ing. Petera V. odpovídá výsledkům provedeného dokazování. Obžalovaní Martin S., Ing. Peter V. společně s dalším samostatně trestně stíhaným pachatelem se vytýkaného jednání popsaného v bodě II. výroku o vině dopouštěli jako spolupachatelé tím, že správci daně v úmyslu zkrátit daň a vylákat výhodu na DPH lživě tvrdili pořízování zboží od tuzemského daňového subjektu s daní na vstupu a zatajovali, zastírali pořízování zboží z jiného členského státu a úmyslně tak zkreslovali základ DPH, kdy u zboží dováženého z jiného členského státu s nulovou daní na vstupu deklarovali jeho pořízení od tuzemského dodavatele, včetně DPH na vstupu. Takto jednali vedeni úmyslem sebe obohatit, když je nesporné, že páchaná trestná činnost byla sofistikovaná a určitým způsobem organizovaná ve smyslu plánování a koordinovanosti, což na jedné straně zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, na druhé straně znesnadňuje jeho odhalení. Takto tvrzenému závěru soudu prvního stupně prezentovanému pod bodem 72. odůvodnění napadeného rozsudku soud odvolací přisvědčil a nelze mu ničeho vytknout. Pokud tedy bylo jednání obžalovaných Martina S. a Ing. Petera V. právně posouzeno jako zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, takto užitá právní kvalifikace odpovídá současné právní praxi, jakož i judikatuře, která za zkrácení daně považuje jakékoli jednání, v důsledku něhož byla poplatníkovi, resp. plátcí neoprávněně vyměřena a jím zaplacená nižší daň, než jaká by měla být vyměřena a zaplacená nebo k jejímu vyměření a zaplacení vůbec nedošlo, ačkoli podle zákona měla být daň vyměřena a zaplacená. Vylákáním výhody na daní se pak rozumí jakékoli úmyslné předstírání skutečností, zakládajících povinnost státu nebo jiného příjemce takové povinné platby poskytnout peněžité plnění subjektu, jenž ve skutečnosti nemá na takové plnění nárok bez ohledu na to, zda takový subjekt sám je či není poplatníkem nebo plátcem povinné platby, ve vztahu k níž je uplatňován požadavek na poskytnutí daného plnění. Uvedené teoretické premisy pak soud prvního stupně rozvedl pod body 69.-72. svého odůvodnění. Příléhavě dovedl **úmyslné zavinění** obou obžalovaných ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť jak obžalovaný Martin S., tak obžalovaný Ing. Peter V. si byli plně vědomi nepravdivosti uváděných údajů v rámci vystavování faktur, dodacích listů, které následně sloužily jako podklad pro podání daňového přiznání, v němž bylo lživě deklarováno pořízení zboží v tuzemsku, ačkoli věděli, že v případě dodávek popsaných ve výroku o vině napadeného rozsudku se nejednalo o tuzemské přijaté zdanitelné plnění, ale ve skutečnosti o pořízení zboží z jiného členského státu. Soud nalézací i podle soudu odvolacího dovedl zcela příléhavě i v případě obžalovaného Ing. Petera V. naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty uvedeného zločinu, neboť, jak je již rozvedeno shora z provedených

důkazů, zcela jednoznačně přímý úmysl vyplývající z § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku lze dovodit. Ačkoli obhajoba obžalovaného Ing. Petera V. setrvala na svém stanovisku, že odvolatel o předmětné obchodní činnosti, související s přeprodejem kovového materiálu u těchto společností, v podstatě nevěděl, byla jeho obhajoba vyvrácena i výpovědi spoluobžalovaného Martina S., který od přípravného řízení protiprávní jednání plně doznává. Otázce věrohodnosti výpovědi tohoto spoluobžalovaného věnoval soud nalézací dostatečnou pozornost, přičemž zcela důvodně nedospěl k závěru o účelovosti takto učiněného doznání. Výpověď spoluobžalovaného Martina S. je podporována souborem provedených důkazů, zejména výpověďmi svědků Jana P., Ladislava B., v neposlední řadě také výpovědi svědka Ing. Jana Č., který byl externím účetním společnosti VINATICO s.r.o. Naopak výpovědi svědka Ondřeje L. z přípravného řízení, svědkyně Mariany D. soud nalézací vyhodnotil jako účelové, když tyto neodpovídaly zejména objektivním listinným a písemným dokladům spisového materiálu. Svědek Ondřej L., Radek B. a svědek Petr Š. ostatně v rámci hlavního líčení využili svého zákonného práva nevypovídat. Vzhledem k tomu, že z provedených důkazů vyplývá určitá míra jejich participace (účasti) na trestné činnosti, je tento jejich procesní postoj i podle odvolacího soudu pochopitelný, neboť by se sami mohli vystavit nebezpečí trestního stíhání. Především však úmysl obžalovaného Ing. Petera V. zapojit se do vytvoření účelového obchodního řetězce společností FeCom s.r.o., VINATICO s.r.o. a AK Unit s.r.o. vyplývá z již shora připomenutých a konkretizovaných závěrů, vyplývajících z listinných a písemných dokladů spisového materiálu. Vzhledem k tomu, že odvolací soud již shora připomněl konkrétní závěry soudu prvního stupně, kterým beze zbytku přisvědčil, je možno i v této části odkázat na zcela příslušné odůvodnění napadeného rozsudku.

- 18 Obžalovanému Ing. Peteru V. byl za jednání popsané pod bodem II. výroku napadeného rozsudku uložen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání 5 let, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl obžalovanému uložen podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu obchodní korporace na dobu 5 let. Soud nalézací se vlastními úvahami o druhu, jakož i výměře trestu ukládanému tomuto obžalovanému zabýval zejména pod body 85.-88. odůvodnění napadeného rozsudku. V případě obžalovaného Ing. Petera V. byla shledána polehčující okolnost, vyplývající z § 41 písm. p) tr. zákoníku, tedy že obžalovaný před nyní projednávanou trestnou činností vedl řádný způsob života. Naopak jako přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. a) tr. zákoníku bylo hodnoceno páchaní trestné činnosti po předchozím uvážení, když tato skutečnost vyplývá z vlastního způsobu provedení a charakteru trestné činnosti, která i podle odvolacího soudu vyžaduje nezbytnou míru plánovitosti. Trestný čin byl spáchán také ze ziskuchtivosti, když cílem jednání obžalovaných bylo nepochybně získat finanční prostředky, což je přitěžující okolností ve smyslu § 42 písm. b) tr. zákoníku. Proto soud nalézací po vyhodnocení všech zákonných kritérií, vyplývajících z § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku, jakož i okolností přitěžujících a polehčujících uložil obžalovanému Ing. Peteru V. trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby a pro výkon trestu byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. V této souvislosti soud nalézací zdůraznil absenci jakékoli sebereflexe i přes usvědčující výpověď spolupracujícího obžalovaného Martina S., jakož i výsledky provedeného dokazování, vyplývající zejména z listinných a písemných dokladů spisového materiálu. Proto obžalovanému Ing. Peteru V. nemohla být přiznána polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. l), případně písm. o) tr. zákoníku. Vzhledem k postoji tohoto obžalovaného pak nebyly shledány důvody ani k případnému postupu, vyplývajícímu z § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Uložený trest odnětí svobody odpovídá všem zákonným kritériím, nejde o trest nepřiměřený, když byl ukládán na samé spodní hranici zákonné trestní sazby.

Důvodně byl tomuto obžalovanému uložen také trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu obchodní korporace na přiměřenou dobu 5 let. Výrok o trestu lze tedy v případě obžalovaného Ing. Petera V. považovat za zákonný a plně odůvodněný.

19. Naproti tomu odvolací soud přisvědčil argumentaci **státního zástupce** v písemně podaném odvolání, které směřovalo proti výroku o trestu odnětí svobody a bylo podáno v neprospěch obžalovaného Martina S. Ačkoli soud nalézací pod bodem 89. odůvodnění napadeného rozsudku věnoval pozornost svým úvahám o druhu, jakož i výměře trestu odnětí svobody, nelze přisvědčit závěru, že k nápravě tohoto obžalovaného postačí trest odnětí svobody, jehož výkon bude podmíněně odložen. Rovněž odvolací soud považuje odůvodnění tohoto postupu přiměrem k trestní věci odsouzeného Tomáše B. ve znění rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2018, č.j. 6 Tz 6/2018-484, za nepřiléhavé. Nejdříve je nutno uvést, že soud prvního stupně zcela přiléhavě shledal u obžalovaného Martina S. okolnosti polehčující, vyplývající z § 41 písm. l), písm. m) tr. zákoníku, neboť tento se k trestnému činu doznal a současně napomáhal při objasňování trestné činnosti. Svou opakovanou kontinuální výpovědí významně přispěl k objasnění trestného činu spáchaného jiným, když rozkryl vzájemné vazby organizace a postup v rámci ve výroku popsánoho tzv. „karuselového podvodu“. Na druhé straně soud nalézací přiléhavě vyhodnotil i okolnosti přitěžující, vyplývající z § 42 písm. a), písm. b) tr. zákoníku, když je zcela nesporné, že k páčání trestné činnosti došlo po předchozí dohodě, včetně rozdělení úkolů, což vyžadovalo nezbytnou míru plánovitosti, jak vyplývá ze způsobu provedení. Tomuto závěru lze bez pochyb přisvědčit. Také tento obžalovaný páchal trestnou činnost ze ziskuchtivosti, neboť je zřejmé, že vlastním účelem páchané trestné činnosti bylo zkrácení DPH. Soud nalézací rovněž důvodně vyhodnotil prohlášení viny obžalovaným Martinem S. v rámci hlavního líčení jako okolnost, která ve svém důsledku vedla k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod spodní hranici zákonné trestní sazby, a to ve smyslu § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Nicméně lze přisvědčit argumentaci odvolatele - státního zástupce v tom, že byla zcela pomínuta skutečnost, že obžalovaným Martinem S. byla protiprávním jednáním popsáním nejen ve výroku II., ale také ve výroku I. pod body 1.-5. způsobena větší škoda, která více než pětinasobně překračuje hranici škody velké. Soud nalézací rovněž nevyhodnotil, že obžalovaný Martin S. byl jedním z hlavních iniciátorů trestné činnosti popsané ve výroku o vině napadeného rozsudku, že zaujímal vedoucí postavení ve skupině, která pod jeho vedením, z jeho pokynů vytvořila tzv. účelový obchodní řetězec společností. V rámci tohoto řetězce byly vyhotovovány objednávky a účetní doklady o prodeji zboží, jimiž bylo předstíráno, že zboží bylo z jiného členského státu dodáno nikoli přímo koncovému odběrateli, ale nastrčené společnosti, která ve skutečnosti nevyvíjela žádnou obchodní činnost a ani nebyla skutečným majitelem dodávaného zboží. Společnost VINATICO s.r.o. jednatele obžalovaného Martina S. řádně nepřiznávala a neodváděla DPH a zboží pouze fiktivně prodávala koncovému odběrateli. Bez této rozhodující aktivní role obžalovaného v rámci tzv. nárazníkové společnosti by nebylo možno realizovat popsanou trestnou činnost. Obžalovaný také z trestné činnosti přijímal prospěch, který dělil mezi další zúčastněné. Také z výpovědi obžalovaného Martina S. vyplývá, že kromě bonusu pro něj jako jednatele nárazníkové společnosti byl ziskem také „výrazný podíl na optimalizované DPH“. Doslova uvedl, „že tyto finanční prostředky byly reálně rozděleny mezi tři skupiny osob, tvořící tento účelově vytvořený řetězec firem“. Nelze rovněž pomínout, že obžalovaný Martin S. do trestné činnosti zapojil „bílého koně“ Josefa Ch., který byl pro jednání popsané pod bodem I. výroku o vině napadeného rozsudku pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2019, č.j. 49 T 6/2016-3322. V této trestní věci byla odsouzena i právnická osoba VINATICO s.r.o., které byl uložen trest zrušení právnické osoby (viz. bod 66. odůvodnění napadeného rozsudku). Pokud však soud nalézací v rámci svých úvah, týkajících se zejména

podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, argumentoval postupem Nejvyššího soudu v trestní věci odsouzeného Tomáše B., není uvedený příměr přiléhavý. Lze souhlasit s odvolatelem, že odsouzený Tomáš B. se podílel na rozkrytí trestné činnosti, avšak nesrovnatelně větší závažnosti a tomu odpovídala také nesrovnatelná rizika, která na sebe vzal. Tento odsouzený byl schopen podat informace o mimořádně rozvětvené, sofistikované a nebezpečné trestné činnosti, do níž byly zapojeny desítky či stovky osob, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu č.j. 6Tz 6/2018-484. Naproti tomu spolupráce Martina S. s dalšími pachateli se týkala činnosti páchané jeden měsíc (v případě jednání pod bodem II. jde o zdaňovací období měsíce června 2014). Za této situace odvolací soud přisvědčil argumentaci odvolatele, když uložený trest odnětí svobody obžalovanému Martinu S. podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 2 písm. b), odst. 5 tr. zákoníku v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let, lze ze všech shora uvedených důvodů považovat za nepřiměřeně mírný.

- 2) Proto odvolací soud postupem podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek částečně zrušil, a to v celém výroku o trestu ohledně obžalovaného Martina S. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. **nově rozhodl** tak, že obžalovanému Martinu S. uložil za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině pod body I. a II. nezměněn, podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 2 písm. b), odst. 5 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. V tomto směru tedy odvolací soud vyhověl odvolání státního zástupce, když jej považuje za důvodné. Odvolací soud tedy uložil obžalovanému již nepodmíněný trest odnětí svobody, avšak za použití § 58 odst. 2 písm. b), odst. 5 tr. zákoníku pod dolní hranici zákonné trestní sazby, a to s ohledem na skutečnost, že obžalovaný Martin S. již od přípravného řízení spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, k trestné činnosti se doznal, využil institutu spolupracujícího obviněného ve smyslu § 178a odst. 1 tr.ř. a v rámci hlavního líčení prohlásil svoji vinu. Rovněž odvolatel nebrojil proti tomuto postupu. Pouze s ohledem na již shora připomenuté argumenty v tom, že obžalovaný způsobil škodu téměř čtyřikrát vyšší než spolupachatelé, měl z trestné činnosti vyšší prospěch, trestnou činnost páchal déle, spáchal ji více útoky, zaujímal v rámci skupiny pachatelů vedoucí postavení a při trestné činnosti využíval bílých koní, nesouhlasil odvolatel s podmíněným odkladem trestu odnětí svobody. Tyto argumenty vedly rovněž odvolací soud k uložení již nepodmíněného trestu odnětí svobody, který lze za této situace považovat za spravedlivý i s ohledem na trest, který byl uložen spoluobžalovanému Ing. Peteru V. Pokud odvolatel poukázal na paralelně probíhající trestní stíhání v rozsáhlejší trestní věci, je nutno připomenout, že tato je ve stádiu přípravného řízení a pokud dospěje do stádia pravomocného rozsudku, lze případně užít postupu ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku. Takto uložený trest odnětí svobody obžalovanému Martinu S. i podle odvolacího soudu již odpovídá všem zákonným kritériím, vyjádřeným zejména v § 39 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Soud odvolací současně obžalovanému uložil podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu obchodní korporace na dobu 6 let a rovněž trest peněžitý podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku ve výměře 100 celých denních sazeb ve výši 500 Kč, celkem 50 000 Kč, když takto uložené tresty soudem nalézacím považoval za přiléhavé a zákonné. Ostatně ani odvolatel nebrojil proti takto uloženým trestům co do druhu i výměry.

- 2l. Ze shora uvedených důvodů tedy bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 15. listopadu 2022

JUDr. Martina Kouřilová, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Mgr. Aleš Rýznar v.r.
zpracoval